

BIJKLETSEN EN KOFFIE BIJ EVERMORE!

TEKST: KARIN KOOLEN | BEELD: VINCENT VAN DORDRECHT

Woensdagmorgen, 10.00 uur. De geur van vers gebrande koffie hangt al in de lucht. De garagedeur van Evermore, een kleine koffiebranderij aan de Coolhaven, staat uitnodigend open. Binnen maakt Ian Pieters, die de onderneming runt met zijn vrouw Eline en hun zonen Aito en Lowik, zich op voor de ontvangst. Straks verwelkomt hij de vrijwilligers van het Chabot Museum; zij krijgen een presentatie over koffie én zullen verschillende koffies gaan proeven. Buiten hebben de eerste mensen zich al verzameld. Er wordt gezoend en geknuffeld, de sfeer is opgetogen. "Je ziet elkaar niet elke dag", legt Joke uit. Ze zit al veertien jaar tweemaal per week achter de balie van het museum. "Zonder de inspanningen van alle vrijwilligers zou het museum niet kunnen bestaan", stelt directeur Jisca Bijlsma even later in haar speech. Hoog tijd dus om met enkelen van hen kennis te maken en hen de vraag te stellen: wat betekent werken in het Chabot Museum voor jou?

IKE

Jarenlang werkte Ike met veel plezier voor een woningbouwcorporatie. "Na mijn pensioen heeft het even geduurd voor ik de juiste balans gevonden had. Ik miste de dynamiek van het werken, wilde heel graag weer zinvol bezig zijn. Mede door de activiteiten voor het Chabot Museum is dat inmiddels aardig gelukt." Ike heeft altijd een grote passie voor kunst en cultuur gehad. "Ik ga graag naar musea en naar mooie voorstellingen. Stiekem leek het me altijd al leuk om in een museum te werken. Al jaren volg ik, onder andere bij de Volksuniversiteit, kunst- en cultuurcursussen. Via Carla Hendriks, bij wie ik vele lessen volgde, kwam ik in contact met het Chabot Museum en het vrijwilligerswerk. Naast mijn vaste zaterdag vervang ik nu, als ik tijd heb, doordeweeks ook nog wel eens een collega. Er is altijd genoeg te doen!" Chabot kende ze al een beetje: "Maar ik ben me na mijn aanstelling goed in gaan lezen. Ik vind het niet alleen leuk om mensen welkom te heten, maar ook om hen iets te vertellen over Chabot, over het museum en onze tentoonstellingen. Zo geef ik bezoekers een nog betere ervaring. En ik geniet onderwijl weer van de bedrijvigheid én ben zinvol bezig. Wat wil je nog meer?"

PAUL

Paul runde met zijn vrouw een verlichtingszaak op de Pannekoekstraat in Rotterdam: Toen Verlichting. Voor menig Rotterdammer een bekende naam. "In die tijd bezocht ik al een mannenclub - dan nodigden we sprekers uit, bijvoorbeeld een rechter, en dronken na afloop een borreltje. Via via kende ik het Chabot Museum en wij mochten voor die bijeenkomsten gebruik maken van de kelder. Dat was heel fijn." Nadat het echtpaar met pensioen ging, zocht Paul iets om zijn tijd mee in te vullen. "De hele dag samen thuis zitten is ook niks. Wat doe je dan? Ineens hoorde ik dat het museum op zoek was naar vrijwilligers. Ik twijfelde geen moment. Ik kende Chabot al, maar ben me toen verder gaan verdiepen. Ik leer graag en wil bezoekers bovendien iets kunnen meegeven. Dat kan ik nu. Ik ben echt enthousiast geworden over de beste man en zijn werk." Paul blijft trouwens een ondernemer, belooft hij. "Wat ik leuk zou vinden? Een klein winkeltje in het museum. Ik ga er wel staan!"

NORA EN JANNY

Nora en Janny zijn vanaf één betrokken bij

het museum. "Christien (Grootveld, red.) was vroeger mijn tennismaatje", zegt Nora. "Toen ze me vertelde dat ze een museum op gingen richten en alle hulp konden gebruiken, hoefde ik geen twee keer na te denken. Ik deed het graag. Ik reed rond, draaide de kassa, allerlei hand- en spandiensten..." Met een glimlach denkt ze terug aan het verhaal van de cake: "Christien belde me eens toen ik net een cake in de oven had geschoven. 'Hoe lang moet-ie nog, Noor?', vroeg ze. Een uur later stond ik op de stoep, mét cake."

Na vele plezierige jaren is Nora nu alleen nog oproepkracht. Ze is meegegroeid met het museum en de stad, heeft haar bezoekers zien veranderen.

Janny beaamt dat: "Tegenwoordig komen er veel toeristen, backpackers. Leuk hoor." Ze herinnert zich die keer - jaren en jaren geleden - dat er een naakte verwarde man op de stoep stond, voor openingstijd. "Christien belde meteen de politie. We waren erg geschrokken, maar later konden we er zo om lachen. Dat soort dingen maak je nu niet meer mee in de stad."

Janny werkt nog wel op vaste dagen. "Ik heb een probleem met mijn ogen. Maar zolang het goed gaat, zolang ik kan autorijden, blijf ik komen. Het museum is echt een deel van me, al 25 jaar lang. Dat koester ik."

ANNEMIEKE

"Via Monique Chabot, een vriendin van me, werd ik destijds ingevlogen. Ik sta achter de balie, maak alles in orde voor we open gaan." In de negen jaar die Annemieke in het museum werkzaam is, heeft ze het type bezoeker zien veranderen: "In de weekenden veel meer rugzaktoeristen en buitenlanders die geïnteresseerd zijn in de architectuur. Daar profileert Rotterdam zich mee. De zaterdagen waarop ik werk, zijn echt veel drukker geworden. Leuk hoor! Ik vind het contact met bezoekers en collega's ook heel gezellig." Vrijwilligerswerk is voor Annemieke een doodnormale zaak: "Hier in Rotterdam werkte ik jarenlang, samen met Monique, in de Wereldwinkel in de Groene Passage." Over de vraag wat haar zo aanspreekt aan werken in het Chabot Museum, hoeft ze niet lang na te denken: "Ik ben een groot kunst- en muziekliefhebber. Ik deel mijn kennis graag. Het geeft me dan ook heel veel energie als ik bezoekers voor mag lichten over onze mooie exposities. Het is daarbij heerlijk vertoeven in die kleine, mooie villa. Ik ben iedere keer weer blij als ik binnenstap."

